

минавам...

По интуиция му викам:

- Я заминеш, я не заминеш...

Не замина. Вече не можеха да го търпят в Министерството на външните работи. Каквото и адмирация да имаша към неговия пострадал от сговористката власт брат, Брайко Луков, вече не можеха да се доверят на Антон Нейков, който и телом и духом си бе останал човек на двамата бивши монарси.

По държане и характер Антон Нейков ми правеше впечатление на лигав и неустойчив.

Среща и разговор с цар Борис

Скоро след женитбата на царя Иван Стоянович устрой в къщата си ограничен прием. Поканени бяхме само аз и нашият бивш дългогодишен пълномощен министър в Будапеща, женен за дъщерята на Илия Георгов, бивш съдия в Македония през времето на хуриета *Хаджи-мичев* с жена си. Освен царското семейство присъстваха княз Кирил и неколцина от царската свита. Стоянович искаше да представи жена ми на царицата - това искал и царят, - тъй като по това време тя бе председателка на благотворителното дружество "Евдокия и подпредседателка на Съюза за закрила на децата, *вземаше* ~~до~~ участие в организирането на зимната помощ, уреждаше благотворителни чайове, приемаше дарения, с каквито бяха построени детските ясли. Изобщо ползваше се с добро име в обществото, отдаваше време и сили за благотворителни дела и не можеше да се сравнява с така наречените жени от "хей-лайфа". Царят също искал Йованна да вземе живо участие в работата на благотворителните организации. На тоя прием обаче жена ми не можа да присъствува, понеже имаше атака на апендикса, а поканата бе получена една сед-